

**Posudek na bakalářskou práci Barbory Peckové *Charakter
a budoucnost KSČM v kontextu jejího vztahu se spřízněnou politickou
mládežnickou organizací KSM/SMČK***

Autorka si zvolila velmi komplikované téma, které se na Institutu mezinárodních studií FSV UK nevyučuje, a to jak v teoretické, tak i praktické rovině. Zdá se, že tato skutečnost práci poněkud poznamenává.

Autorka se totiž pohybuje na rozhraní tří oborů a tří metodologických přístupů: historiografického, politologického a sociologického. Historiografický přístup se projevuje v její snaze o zachycení jednak historie samotné KSČM a KSM/SMČK a dále postojů komunistů k historii. Politologický přístup se projevuje užíváním některých pojmů z oblasti teorie politiky (antisystémová strana, extrémnost, extremismus apod.). Sociologický přístup je vidět v „terénní“ práci s respondenty, tj. samotnými představiteli KSČM a KSM/SMČK. Takový multidisciplinární přístup je jistě možný, ale je velmi složitý a rozhodně přesahuje limity dané povahou bakalářské práce (už jen jejím rozsahem). Autorka by bývala udělala lépe, kdyby se soustředila jenom na jeden ze tří zmíněných přístupů, její práce by pak byla kompaktnější. Výsledkem jejího multidisciplinárního snažení je totiž ne příliš sourodý text, „od každého trochu“.

Práce má nepochybně svoji informativní hodnotu, faktografický přínos, byť oba zkoumané subjekty – KSČM a KSM/SMKČ – již byly v české odborné literatuře podrobně popisovány. Nicméně práce poskytuje ilustrativní obraz toho, jak současní komunisté smýšlejí. V této souvislosti je chvályhodné, že autorka pochopila nutnost zohlednění nejen oficiálních stranických dokumentů, ale také neoficiálních výpovědí a aktivit, které se od sebe značně odlišují. Pro strany tohoto typu je totiž typické, že se maskují, něco jiného říkají veřejně, něco jiného „doma“.

Horší je analytická stránka věci. Autorka pracuje s teoretickými koncepcemi nedostatečným způsobem. Chybně interpretuje Sartoriho teorii antisystémové strany (na Sartoriho neodkazuje, přestože byl přeložen do češtiny, nepoužívá ani komentující literaturu, která také existuje v češtině). Autorka dále svévolně zaměňuje pojmy „extrémní“, „extremistická“ a „radikální“, ačkoli v teorii politiky znamenají něco jiného. Kromě toho se autorka příliš nepokouší tyto pojmy aplikovat. Dochází pouze k banálnímu závěru, že zatímco KSM byla „vedlejší PMO“, SMKČ osciluje na pomezí „vedlejší PMO“ a „sympatizující PMO“ (str. 49-50). Mnohem zajímavější by bylo určit, jaká KSČM či KSM/SMKČ je: antisystémová, prosystémová, extrémní, extremistická, radikální, nějaká jiná (proč a jak), případně shledat tyto pojmy nevhodnými a pokusit se vyhodnotit české komunisty jinak. Tomuto pojmovému zmatení napomáhá i nevhodná struktura práce, resp. začlenění vysvětlení pojmů do příliš dlouhého úvodu.

Bylo by vhodnější práci uvést samostatnou teoretickou kapitolou, v níž by si autorka jasně vymezila teoretický rámec, v jehož rámci se hodlá pohybovat, získala by tak jisté vodítko, jak dál postupovat.

Předložená bakalářská práce vykazuje některé formální nedostatky. Jak již bylo naznačeno výše, úvod je příliš dlouhý a jsou tam věci, které tam nepatří. Celá práce je napsaná kostrbatě, text není plynulý, věty na sebe mnohdy nenasazují (typicky začátek druhého odstavce na straně 19). Autorka chybně píše opakované odkazy (opakovaný odkaz nezkracuje).

Chápu složitost tématu a oceňuji autorčinu snahu se s ním vypořádat. Výsledek je však poněkud rozpačitý. Nicméně doporučuji práci k obhajobě a navrhuji hodnotit ji známkou dobře.

Tachlovice, 14. 6. 2012

doc. PhDr. Michal Kubát, PhD.
Institut mezinárodních studií
Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze